

I. Tartu üliõpilane.

Ilm oli ilus ja selge, nagu ta enamaste ainult siis on, kui ta kauemaks ajaks töötab kindlaks jääda, ja meelitas igaühte wärskele õhule minema. Heinakuu hakatus oli juba kätte jõudnud ja sellega kewadine kenadus osalt mööda libisenud. Sirelid õitsesiwad küll weel, aga toominga otsast oliwad lehkawad õilmed juba pudenenud ja wõilillekeste kullakarwaliste õite asemele pikaks sirgunud putkede otsa walged ümargused willapead kaswanud, milledest ka õrnemgi tuuleõhk mööda minnes libletawaid hebemeid lendu tõstis ja üle muru laiali kandis. Mõnes paigas oli hein juba nii suur, et niitja wikatit hakkas walmis seadma. Kõigest oli näha, et päris suwi jõudmas oli, kui ka äge palawus weel mitte wõimust ei olnud wõtnud ja inimest ei tüütanud. Niisugusel ajal ei püsi naljalt keegi tubade sumbunud õhus, keda just mitte kodused tööd ei kütkenä.

Aga Taaramäe warjurikaste puude all walitses siiski suur waikus. Üksnes mõni laululinnuke lõksutas pesa kõrwal oksa peal lõsitades oma hauduwale kaasakesele ajawiiteks mahedaid armulugusid, kuni mõni möödalendaw putukas ka tema isunewa pugu tähele panema äratas ja sellega ta häälitsemisele järsku otsa tegi. Wahel kandsiwad ka õhulained hookaupa alt linna uulitsatelt woorimeeste wankrite pörinat ülesse mäele. Muidu aga ei olnud kõhku ega kahku kuulda, olgu siis et wahest tuule leilekene puude latwades lehti libistas.